

עפ"ת (חיפה) 19013-04-25 - מוחמד קייס נ' מדינת ישראל

עפ"ת (חיפה) 19013-04-25 - מוחמד קייס נ' מדינת ישראל מחוזי חיפה

עפ"ת (חיפה) 19013-04-25

מוחמד קייס

נגד

מדינת ישראל

ע"י

באמצעות עו"ד עלי חאג'

בית המשפט המחוזי בחיפה

[20.04.2025]

כבוד השופט שלמה בנג'ו

פסק דין

בפני ערעור על החלטתו של בית המשפט לתעבורה בעכו (כב' השופטת יונת הברפלד-אברהם) בתת"ע 3072-10-24 מיום 2.3.24 בה דחה בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המערער.

ביום 22.9.2024 נמצא המערער נוהג ברכב בכרמיאל למרות שרישיון הנהיגה שלו פקע ולא היה בתוקף מאז שנת 2017. המערער הוזמן למשפט ליום 13.01.25 אך לא התייצב. בהיעדרו דן אותו כבוד בית המשפט קמא לקנס בסך 2,000 ₪, פסילה למשך 7 חודשים, ופסילה על תנאי של 7 חודשים ל-3 שנים.

המערער הגיש לבית המשפט קמא בקשה לביטול פסק הדין אשר נדחתה על ידי כבוד בית המשפט קמא. הוטעם בהחלטה, כי המערער אינו מכחיש כי ידע על מועד המשפט, ואף אינו מכחיש את ביצוע העבירה. כל שנטען היא טענה כללית אודות מחדלים מבלי לתת פירוט לדברים וטענות אודות חומרת העונש. בנוסף, המערער לא צירף אסמכתא על כך שהסדיר את רישיונו. בנסיבות אלה לא מצא כב' בית המשפט קמא לקבל את הבקשה וכאמור דחה אותה, ומכאן הערעור שבפני.

לאחר שעיינתי בערעור, בתיק בית המשפט ושמעתי את טענות הצדדים נחה דעתי כי דין הערעור להידחות. על פי הוראות סעיף 130(ח) לחוק סדר דין הפלילי, בית המשפט יבטל פסק דין שניתן בהיעדר הנאשם "אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין...". הבקשה שהגיש המערער לבית המשפט קמא אינה עונה על אף אחד מהתנאים הנדרשים כדי לבסס עילה לביטול פסק דין.

לא עולה מהבקשה שהמערער לא ידע על מועד הדיון, ואין בה טענות שבכוחן להדוף את העבירה שיוחסה לו, וללמד על הגנה כלשהי העומדת לזכות המערער. מדובר במי שנהג ברכב כשאין לו רישיון נהיגה בתוקף מזה כ- 7 שנים קודם למועד שנתפס נהג ברכב. המערער לא כפר בכך שנהג ברכב במועד הדוח ללא רישיון נהיגה בתוקף ולא הציג רישיון בתוקף. מכאן המסקנה, כי לא נגרם למערער עיוות דין בכך שנשפט בהיעדרו ולכן בדין נשפט בהעדרו (סעיף 240(א)(2) לחסד"פ).

אשר לטענות המערער אודות ההחמרה העונשית עימו. כידוע, אין זה מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בעונשים שגזרה הערכאה הדיונית למעט במקרים חריגים שבהם נפלה בגזר הדין טעות מהותית, או כאשר הוא סוטה באופן קיצוני ממדיניות הענישה הנוהגת או הראויה בנסיבות העניין (ראו מיני רבים ע"פ 5446/19 מדינת ישראל נ' הוארי, פסקה 15, 25.11.2019); ע"פ 766/21 רביעה נ' מדינת ישראל, פסקה 39, 23.2.2023; ע"פ 3867/23 מדינת ישראל נ' שנקור, פסקה 8, 11.7.2023).

בנדונו לא מצאתי כי נפלה טעות מהותית בגזירת הדין, או שהוא סוטה ממדיניות הענישה הנוהגת. גזר הדין הולם את נסיבות העבירה. בית המשפט קמא הסתפק בעונש מתון שעה שהסתפק בהטלת פסילה של 7 חודשים על המערער, שבעברו 35 הרשעות קודמות מהן 4 הרשעות קודמות בעבירות דומות, ואשר נהג ברכב ללא רישיון נהיגה שאינו בתוקף מזה 7 שנים. הפסיקה אליה הפנתה בא כח המערער המלומדת אינה משקפת את חתר הרוחב של מדיניות הענישה הנוהגת בסוג זה של עבירות מזה שנים, מה גם שבצדק העיר הפרקליט המלומד, כי ישנה הבחנה ברורה בין המקרה הנדון לפסיקה שצויינה.

נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף הינה עבירה נפוצה ובבחינת רעה חולה הנושאת מימד של חומרה, הואיל והיא מקפלת בתוכה סיכון ליתר משתמשי הדרך, שעה שנעשה שימוש ברכב בכביש, על שלל הסיכונים הכרוכים בכך, מבלי שהמדינה בחנה ואישרה את יכולותיו של הנהג שרשיונו אינו תקף מזה שנים, לשוב ולהפעיל רכב מנועי. בהקשר זה יש לציין, כי המערער עצמו מודה כי עדיין אינו כשיר לנהוג ברכב. לפי דבריו, הוא ניזקק לעבור קורסים לשם הקניית המיומנות הנדרשות לשוב ולנהוג ברכב, ואף מצבו הבריאותי הוחמר עם השנים (עמ' 1 שורות 24-25). בנסיבות אלה מתעצם הסיכון להתיר לו "לעלות" שוב על הכביש ללא בדיקה פרטנית והכשרה, כפי שכך אני מבין, עושה כעת משרד הרישוי.

עוד טוען המערער כי לעת הזאת הוא עבר קורס שהטיל עליו משרד הרישוי, והוא עתיד לעבור קורס נוסף, רישיון הנהיגה נראה באופק, ולכן יש להקל בעונשו. גם בטענה זו לא מצאתי ממש. אכן, משעה שהוסר המחדל והנהג אוזר ברישיון עובר למתן גזר הדין, ניתן ליתן לעובדה זו משקל לקולא בגזירת הדין מכח סמכותו של בית המשפט להיזקק לנסיבות נוספות שאינן קשורות בביצוע העבירה לצורך קביעת העונש במתחם העונש ההולם (סעיף 40יב סיפא לחוק העונשין). אך אין זה מצב הדברים במקרה דנן. שכן, הנתונים שהיו בבית המשפט קמא עובר לגזירת עונשו של המערער (העדר רישיון נהיגה תקף), לא השתנו גם לעת הזאת מהטעם הפשוט שהמערער לא מחזיק עדיין ברישיון תקף.

בנסיבות מצטברות אלה לא מצאתי כי בית המשפט קמא הנכבד שגה בדחותו את הבקשה לביטול פסק הדין, ואף גזר הדין סביר וראוי והולם את העבירה אותה עבר המערער, ועל כן אני דוחה את הערעור.

ניתן היום, כ"ב ניסן תשפ"ה, 20 אפריל 2025, בהעדר הצדדים.